

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. N.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Schollem, advokátem se sídlem Bráfova 24, Třebíč, proti žalovanému: **Celní ředitelství Olomouc**, se sídlem Blanická 19, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2005, č. j. 11110-04-1301-21, o vyměření celního dluhu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2007, č. j. 22 Ca 220/2007 – 62,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc (dále též „správní orgán“) ze dne 15. 1. 2005, č. j. 11110-04-1301-21, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Celního úřadu Olomouc (dále též „správce daně“) ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4397/02-1361-21-4, kterým bylo stěžovateli vyměřeno clo a daň z přidané hodnoty v celkové výši 146 590 Kč. Krajský soud rozhodl v dané věci znovu poté, co byl jeho předchozí rozsudek ze dne 17. 8. 2006, č. j. 22 Ca 77/2005 - 31, zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 7 Afs 215/2006 - 65, a věc byla tomuto krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel spatřuje vady rozsudku v jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, v tom, že skutková zjištění správního orgánu nejsou správná a dostatečná, že ve věci nebylo provedeno řádné a úplné dokazování a dále v nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že se stěžovatel při vykládce zboží účastnil jeho odnětí společnému tranzitnímu režimu, čehož si z okolností případu nejméně musel být vědom, a proto je celním dlužníkem dle ust. § 115 odst. 1 písm. b) Úmluvy o společném tranzitním režimu mezi zeměmi Evropského sdružení volného obchodu, publikované pod č. 179/1996 Sb. (dále jen „Úmluva“). Nesprávným se stěžovateli dále jeví nejenom závěr krajského soudu, že měl mít ve svém držení mezinárodní nákladní list po celou dobu přepravy, ale také názor, že byl povinen dodat zboží Celnímu úřadu Olomouc, neboť v případě tzv. zjednodušeného postupu celního odbavení, který zákon umožňoval, totiž není třeba, aby přepravované zboží bylo celnímu úřadu fyzicky dopraveno. Stěžovatel odmítá argumentaci krajského soudu, že jednal hrubě lehkomyšlně. Rovněž namítá, že krajský soud se nevypořádal s jeho důkazními návrhy (výslechem stěžovatele a výslechem Ing. O. V.), neboť navrhované důkazy neprovedl a nedostatečně se zabýval správností hodnocení důkazů, které provedl správní orgán, a své závěry přesvědčivě nezdůvodnil, a to i přes to, že toto pochybení bylo důvodem, pro který Nejvyšší správní soud původní rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel je přesvědčen, že z napadeného rozsudku není zřejmé, proč krajský soud odmítl jeho argumentaci, a to především ve vztahu k tvrzené absenci zavinění a k dobré víře v řádný běh událostí. Proto navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Podle Přílohy I Hlavy I Kapitoly II čl. 4 odst. 2 Úmluvy aniž by byly jakkoliv porušeny povinnosti hlavního povinného uvedené v odstavci 1, je dopravce nebo příjemce zboží, který zboží přijímá s vědomím, že toto zboží je přepravováno ve společném tranzitním režimu, také povinen toto zboží a nezbytné doklady dodat ve stanovené lhůtě a v nezměněném stavu úřadu určení a musí přitom dbát na dodržení opatření přijatých příslušnými orgány k zajištění totožnosti zásilky.

Podle Přílohy I Hlavy IV čl. 114 odst. 1 písm. a) Úmluvy dluh ve smyslu článku 3 odst. 1 vznikne, je-li zboží nezákonně odňato společnému tranzitnímu režimu.

Podle Přílohy I Hlavy IV čl. 115 odst. 1 písm. b) Úmluvy podle článku 114 odst. 1 písm. a) je dlužníkem každá osoba, která se tohoto odnětí účastnila a byla si vědoma nebo si měla být vědoma, že zboží je odnímáno společnému tranzitnímu režimu.

Podle ust. § 140 odst. 3 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“), dopravce nebo příjemce zboží, který si je vědom nebo si má být vědom, že hlavní povinný nesplnil povinnosti vyplývající z režimu tranzitu a že zboží podléhá celnímu dohledu v režimu tranzitu, je povinen zajistit, aby zboží bylo za podmínek stanovených celním úřadem odesláno dopraveno celnímu úřadu určení v nezměněném stavu, s neporušenou celní závěrou a s připojenými doklady.

Podle ust. § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona je dlužníkem každá osoba,

kteřá se odnětí zboží celnímu dohledu zúčastnila a byla si vědoma nebo si měla být vědoma, že zboží je odnímáno celnímu dohledu.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je velice obecně formulovaný nesouhlas se závěrem krajského soudu, že se při vykládce zboží účastnil jeho odnětí společnému tranzitnímu režimu, čehož si z okolností případu nejméně musel být vědom, a proto je celním dlužníkem dle ust. § 115 odst. 1 písm. b) Úmluvy. Proto Nejvyšší správní soud zhodnotil obsah spisu Krajského soudu v Ostravě a napadený rozsudek přezkoumal z důvodů uplatněných v kasační stížnosti.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že stěžovatel měl mít ve svém držení mezinárodní nákladní list po celou dobu přepravy, neboť z obsahu správních spisů naopak vyplývá, že tento mezinárodní nákladní list předal zástupci příjemce, a to po jeho předchozím telefonickém pokynu. Následně jel přepravované zboží na pokyn příjemce skládat do Prahy, kde mu byly doklady vztahující se ke zboží vráceny s razítkem Celního úřadu Olomouc. Stěžovatel měl proto zato, že doklady vztahující se ke zboží v Olomouci na celním úřadu skutečně byly a že zboží zde bylo řádně procleno. K výhradě krajského soudu, že razítko Celního úřadu Olomouc obsahuje datum cca o měsíc pozdější, než mohlo dojít k vykládce zboží, a je tedy nepravděpodobné, že by stěžovatel s tímto zbožím jezdil celý měsíc po České republice, stěžovatel uvádí, že se zbožím skutečně měsíc po České republice nejezdil. Chybné datum nezaregistroval, protože jsou tato data uváděna v nepřiliš srozumitelných zkratkách, ze kterých není možné bez bližší znalosti skutečné datum určit. Přepravce se soustřeďuje zejména na údaj týkající se označení celního úřadu, kam mělo být zboží dodáno. Tento údaj byl v daném případě v pořádku. Ostatně stěžovatel stejně jako ostatní řidiči není školený v tom, co má razítko celního úřadu obsahovat a jak má toto vypadat. Nemůže potom samozřejmě poznat ani to, zda je razítko falešné. Podle čl. 11 Úmluvy není dopravce povinen ani zkoumat to, jsou-li doklady a informace správné a postačující. Nesprávným se stěžovateli jeví i právní názor krajského soudu, že byl povinen dodat zboží Celnímu úřadu Olomouc, neboť v případě tzv. zjednodušeného postupu celního odbavení, který zákon umožňoval, není třeba, aby přepravované zboží bylo celnímu úřadu fyzicky dopraveno. Tak tomu mělo být i v tomto případě. Stěžovatel rovněž odmítá argumentaci krajského soudu, že jednal hrubě lehkomyšlně, neboť takto hrubě lehkomyšlně totiž postupují zcela standardně i všichni ostatní dopravci v mezinárodní kamionové přepravě. Stěžovatel považuje za nesprávný i další závěr krajského soudu, že pokud by přisvědčil argumentaci stěžovatele, pak by došlo ke stavu, kdy by jakákoli osoba, která má informace o zboží, mohla stěžovateli udělit jakýkoli pokyn a zboží odejmout nejen celnímu dohledu, ale případně i jeho vlastníkov, čímž by se stěžovatel jako dopravce zbavil jakékoli odpovědnosti. K tomuto stěžovatel připomíná, že číslo přepravovaného kontejneru a další údaje vztahující se ke zboží a přepravci, může současně znát pouze příjemce zboží. K situaci popisované krajským soudem tak v praxi nemůže dojít. Vzhledem ke shora uvedenému lze proto podle názoru stěžovatele dojít k jednoznačnému závěru, že jednal v dobré víře a že na jeho straně nedošlo k zaviněnému protiprávnímu jednání, a to ani ve formě nevědomé nedbalosti a nelze proto po něm spravedlivě požadovat úhradu celního dluhu. Stěžovatel dále namítá, že se krajský soud nevypořádal s jeho důkazními návrhy (výslechem stěžovatele a výslechem Ing. O. V.), neboť navrhované důkazy neprovedl a nedostatečně se zabýval správností hodnocení důkazů, které provedl správní orgán, a své závěry přesvědčivě nezdůvodnil, třebaže toto pochybení bylo důvodem zrušení původního rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení, v němž byl krajský soud povinen se shora uvedenou námitkou dostatečným způsobem zabývat. Krajský soud tak ale podle názoru stěžovatele neučinil, když

zrušený rozsudek téměř doslovně opsal a ve vytýkané části jej v závěru doplnil o velice stručné odůvodnění, že stěžovatelem navrhované důkazy považuje za nadbytečné, když ani případné prokázání pokynu příjemce dle Úmluvy, ani případné ověření u zprostředkovatele přepravy, nezabavuje stěžovatele jeho odpovědnosti za porušení celních předpisů, tj. odpovědnosti za odnětí zboží celnímu dohledu, a proto nezabavuje stěžovatele ani jeho postavení celního dlužníka dle čl. 115 odst. 1 písm. b) Úmluvy. S tímto názorem krajského soudu jednak stěžovatel nesouhlasí, jednak má zato, že opětovný nedostatek odůvodnění činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Stěžovatel je dále přesvědčen, že z napadeného rozsudku není zřejmé, proč krajský soud odmítl jeho argumentaci, a to především ve vztahu k tvrzené absenci zavinění a k dobré víře v řádný běh událostí. Krajský soud zde pouze obecně odkazuje na „okolnosti případu“, které předtím velice stručně popsal, příp. na hrubou lehkomyšlnost, a to opět bez bližšího odůvodnění. Proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Podstata sporu v dané věci spočívá v posouzení otázky, zda stěžovatel jakožto dopravce porušil povinnost vyplývající z režimu tranzitu zakotvenou v Příloze I Hlavě I Kapitole II čl. 4 odst. 2 Úmluvy za použití ust. § 140 odst. 3 celního zákona, a zda se tedy stal celním dlužníkem podle Přílohy I Hlavy IV čl. 115 odst. 1 písm. b) Úmluvy za použití ust. § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona.

Při posuzování kasační stížnosti je nutno vycházet z právní úpravy celního zákona platné a účinné v době vzniku celního dluhu. Pro projednávanou věc je pak podle Nejvyššího správního soudu určující ust. § 140 odst. 3 celního zákona, k jehož výkladu se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 13. 7. 2006, č. j. 2 Afs 97/2005 – 51, www.nssoud.cz.

V souladu s výše citovaným ust. § 140 odst. 3 celního zákona, ale též v souladu s rozhodnutím celního úřadu odeslání HZA H.-W. ze dne 27. 9. 2001, ev. č. T1 VAB4 09235, kterým bylo zboží propuštěno do režimu tranzitu, byl stěžovatel jakožto dopravce odpovědný za splnění povinností vyplývajících z režimu tranzitu. Zejména byl povinen zajistit, aby předmětné zboží bylo za podmínek stanovených úřadem odeslání (HZA H.-W.) dopraveno ve stanovené lhůtě (v daném případě byla lhůta stanovena do 1. 10. 2001), celnímu úřadu určení (Celní úřad Olomouc) v nezměněném stavu, s neporušenou celní závěrou a s připojenými doklady, přičemž až tímto okamžikem mohlo dojít k ukončení režimu tranzitu. Stěžovatel však tuto svoji povinnost nesplnil, neboť nejenom, že je otisk razítka Celního úřadu Olomouc až ze dne 27. 10. 2001, tedy zhruba o měsíc později než měly být doklady tomuto celnímu úřadu dodány, ale navíc bylo šetřením Inspektorátu celní a finanční stráže Liberec zjištěno, že tento otisk razítka celního úřadu je falešný. Na základě těchto skutečností, které stěžovatel nikterak v průběhu správního ani soudního řízení nevyvrátil, dospěl správní orgán a následně i krajský soud k závěru, že stěžovatel nesplnil povinnost uloženou mu v Příloze I Hlavě I Kapitole II čl. 4 odst. 2 Úmluvy za použití ust. § 140 odst. 3 celního zákona, když nedopravil předmětné zboží s příslušnými doklady celnímu úřadu určení, a je proto celním dlužníkem podle Přílohy I Hlavy IV čl. 115 odst. 1 písm. b) Úmluvy za použití ust. § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona. S ohledem na výše uvedené má Nejvyšší správní soud tento závěr za správný a s námitkou stěžovatele se neztotožňuje.

Na shora uvedeném závěru nemohou nic změnit ani další námitky stěžovatele, týkající se neznalosti obsahu razítka celního úřadu a jeho nesouhlasu s tím, že měl mít po celou dobu přepravy ve svém držení mezinárodní nákladní list. Odpovědnost za porušení povinnosti dopravce stanovené v Příloze I Hlavě I Kapitole II čl. 4 odst. 2 Úmluvy za použití ust. § 140

odst. 3 celního zákona je totiž koncipována jako odpovědnost objektivní bez možnosti liberace. Tuto odpovědnost nesl přímo stěžovatel, vznikla samotným porušením povinnosti stanovené v Příloze I Hlavě I Kapitole II čl. 4 odst. 2 Úmluvy za použití ust. § 140 odst. 3 celního zákona, a to bez ohledu na to, jakým způsobem byla tato povinnost porušena. Stěžovatel se jí proto nemohl zbavit odkazem na to, že není povinen zkoumat, zda-li jsou doklady a informace správné a postačující, ani tím, že není povinen znát obsah otisku razítka celního úřadu či dokonce tím, že jednal v dobré víře a že na jeho straně nedošlo k zaviněnému protiprávnímu jednání. Podobně je v tomto směru bezpředmětná námitka stěžovatele směřující proti závěru krajského soudu, že stěžovatel měl mít po celou dobu přepravy ve svém držení mezinárodní nákladní list, neboť rozhodující je skutečnost, že nebyla splněna povinnost stanovená v ust. § 140 odst. 3 celního zákona.

Ve své kasační stížnosti vyjádřil stěžovatel rovněž nesouhlas se závěrem krajského soudu, že pokud by tento přisvědčil argumentaci stěžovatele, pak by došlo ke stavu, kdy by jakákoli osoba, která má informace o zboží, mohla stěžovateli udělit jakýkoli pokyn a zboží odejmout nejen celnímu dohledu, ale případně i jeho vlastníkov, čímž by se stěžovatel jako dopravce zbavil jakékoli odpovědnosti. K tomu Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit, že výše uvedený závěr krajského soudu byl stěžovatelem zcela vytržen z kontextu odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud dospěl k citovanému závěru v souvislosti s úvahami o koncepci odpovědnosti za nesplnění povinnosti stanovené dopravci v Příloze I Hlavě I Kapitole II čl. 4 odst. 2 Úmluvy za použití ust. § 140 odst. 3 celního zákona. A jak je z odůvodnění rozhodnutí patrné, chtěl jím krajský soud toliko zdůraznit, že dopravce je sice povinen respektovat pokyny příjemce, avšak nikoliv pokyny protizákonné, tedy takové, kterými by dopravce porušil povinnosti plynoucí mu z veřejného práva, v daném případě z Úmluvy a celního zákona. V případě, že by dopravce respektoval takové pokyny příjemce, nemůže se s odkazem na tyto pokyny zbavit odpovědnosti za porušení výše uvedených povinností, jak tomu v dané věci je. S ohledem na shora uvedené se Nejvyšší správní soud neztotožňuje ani s touto námitkou stěžovatele a napadený závěr krajského soudu považuje za správný.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí krajského soudu není možno nalézt zcela jasnou a přímou odpověď na to, proč tento soud odmítl argumentaci stěžovatele ve vztahu k tvrzené absenci zavinění a k dobré víře stěžovatele. Z kontextu celého napadeného rozhodnutí a zejména ze shora učiněných závěrů krajského soudu, které Nejvyšší správní soud považuje za správné, je však zřejmé, že důvodem pro odmítnutí této argumentace byla koncepce odpovědnosti za nesplnění povinnosti stanovené dopravci v Příloze I Hlavě I Kapitole II čl. 4 odst. 2 Úmluvy za použití ust. § 140 odst. 3 celního zákona, která je koncipována jako odpovědnost objektivní bez možnosti liberace a tedy bez vazby na zavinění stěžovatele či jeho dobrou víru.

Stěžovateli se jeví nesprávný i další názor krajského soudu, že byl povinen dodat zboží Celnímu úřadu Olomouc, neboť v případě tzv. zjednodušeného postupu celního odbavení, který zákon umožňoval, není třeba, aby přepravované zboží bylo celnímu úřadu fyzicky dopraveno. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s touto námitkou stěžovatele a ve vztahu k ní zdůrazňuje, že stěžovatel jakožto dopravce byl povinen respektovat především rozhodnutí celního úřadu odeslání HZA H.-W. ze dne 27. 9. 2001, ev. č. T1 VAB4 09235, dle něhož byl povinen zajistit, aby předmětné zboží bylo za podmínek stanovených úřadem odeslání (HZA H.-W.) dopraveno ve stanovené lhůtě (v daném případě byla lhůta stanovena do 1. 10. 2001) celnímu úřadu určení (Celní úřad Olomouc) v nezměněném stavu, s neporušenou celní závěrou a s připojenými doklady. Avšak svým neuváženým postupem porušil stěžovatel výše

stanovenou povinnost a vzniklé odpovědnosti za porušení této povinnosti se nemůže zbavit tvrzením o tom, že zástupcem příjemce byl ujištěn, že příjemce disponuje povolením celního úřadu k tzv. zjednodušenému postupu celního odbavení. Toto tvrzení je nejenom v rozporu s předmětným rozhodnutím celního úřadu odeslání, ale navíc nebylo v průběhu správního ani soudního řízení stěžovatelem prokázáno, tj. že příjemce toto povolení k tzv. zjednodušenému postupu celního odbavení skutečně měl.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s další námitkou stěžovatele, že opětovný nedostatek odůvodnění činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Pojem nepřezkoumatelnost není v soudním řádu správním ani v zákoně č. 99/1963 Sb., občanském soudním řádu, ve znění pozdějších předpisů, který by bylo možno použít podpůrně, blíže objasněn. Výklad tohoto pojmu je proto věcí judikatury a právní nauky. Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). V souzené věci spatřuje stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud neprovedl navržené důkazy a nedostatečně se zabýval i správností hodnocení důkazů, které provedl správní orgán, a své závěry přesvědčivě nezdůvodnil. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z rozsudku krajského soudu je jednoznačně patrné, že krajský soud své závěry, týkající se neprovedení stěžovatelem navržených důkazů, dostatečně zdůvodnil, když uvedl konkrétní skutečnosti, které ho vedly k tomuto závěru, čímž se vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele a odstranil tak vadu, která mu byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 7 Afs 215/2006 - 65, vytknuta. Nutno poznamenat, že odůvodnění rozhodnutí tak, jak je pojal krajský soud, nemůže mít v daném případě za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů rozhodnutí jenom proto, že v poměru k rozsahu odůvodnění ostatních žalobních námitek stěžovatele je lze označit za stručné. Rozhodující je kvalita tohoto odůvodnění a nikoliv jeho kvantita. Jestliže se krajský soud vypořádal s citovanou námitkou stěžovatele, byť stručně, nelze přisvědčit takové námitce stěžovatele, která je založena toliko na délce, respektive rozsahu odůvodnění rozhodnutí krajského soudu. Ve vztahu k obecně formulovanému tvrzení stěžovatele, že se krajský soud nedostatečně zabýval správností důkazů, které provedl správní orgán, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Z rozhodnutí krajského soudu je patrné, že v průběhu soudního řízení nevznikly pochybnosti o správnosti, resp. vypovídací hodnotě důkazů předložených správním orgánem, bylo proto zcela na stěžovateli, aby v souladu se zásadou dispoziční, kterou je správní soudnictví ovládáno, uplatnil svoji pochybnost o správnosti těchto důkazů. Jestliže tak stěžovatel neučinil, nemůže tento nedostatek klást za vinu krajskému soudu.

Pokud jde o nesouhlas stěžovatele s odůvodněním krajského soudu, proč tento soud neprovedl jím navržené důkazy, neuvedl stěžovatel žádný důvod tohoto svého nesouhlasu. Nejvyšší správní soud se i přes tento nedostatek závěrem krajského soudu zabýval a dospěl k názoru, že je správný, protože stěžovatelem navržené důkazní prostředky skutečně nemohou na odpovědnosti stěžovatele za porušení celních předpisů, tedy na jeho postavení celního dlužníka podle dle čl. 115 odst. 1 písm. b) Úmluvy, nic změnit, neboť jak bylo shora uvedeno, dopravce je sice povinen respektovat pokyny příjemce, avšak nikoliv pokyny protizákonné. V případě, že by dopravce takové pokyny příjemce respektoval, jak tomu bylo i v dané věci,

nemůže se s odkazem na tyto pokyny zbavit odpovědnosti za porušení výše uvedených povinností.

Tvrzením stěžovatele o odmítnutí argumentace krajského soudu, že jednal hrubě lehkomyšlně, které však stěžovatel odůvodňuje pouze tím, že takto hrubě lehkomyšlně postupují zcela standardně i všichni ostatní dopravci v mezinárodní kamionové přepravě, se Nejvyšší správní soud s ohledem na jeho obecnost nezabýval.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

